

Zkrácení daně a odůvodnění rozsudku

Soud nemůže činit pravděpodobné závěry, ale musí učinit jednoznačné rozhodnutí o rozsahu zkrácení daně, odpovídající provedeným důkazům, kdy musí vždy konkrétně na základě provedených důkazů bez důvodných pochybností zjistit alespoň minimální rozsah zkrácení daně a tento vyčíslit ve výroku rozsudku. Takovému zákonem požadovanému určitému výroku musí pak odpovídat i odůvodnění, v němž musí soud stručně, ale přesvědčivě vyložit, které skutečnosti vzal z hlediska rozsahu zkrácení daně za prokázané, o které důkazy taková skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů (srov. § 125 odst. 1 tr. ř.).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1565/2011, ze dne 4.1.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného J. P., proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2011, sp. zn. 3 To 100/2011, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 10 T 159/2010, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. 10 T 159/2010, a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2011, sp. zn. 3 To 100/2011. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Českém Krumlově přikazuje, aby věc obviněného J. P. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. 10 T 159/2010, byl obviněný J. P. uznán vinným přečinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku (zák. č. [40/2009](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“), kterého se dopustil tím, že jako společník a jednatel společnosti O. - p., s. r. o., se sídlem Č. K., K.(dále jen „O. - p.“), od 1. 7. 2006 registrované u Finančního úřadu v Českém Krumlově jako dobrovolný plátců daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) se čtvrtletním zdaňovacím obdobím, odpovědný mimo jiné za finanční a daňové záležitosti společnosti záměrně nepodal jménem společnosti v zákonné lhůtě do 25. 10. 2006 ani později Finančnímu úřadu v Českém Krumlově daňové přiznání k DPH za třetí čtvrtletí roku 2006, ani nezajistil jeho podání prostřednictvím jiné osoby, ačkoli věděl, že společnost v daném období realizovala podnikatelskou činnost a vznikla jí vůči státu povinnost odvést DPH, před finančním úřadem zatajil, že O. - p. získala na základě jím vystavených faktur od společnosti E. SMS, s. r. o., Č. B., (dále jen „Elektro SMS“), a od soukromého podnikatele Ing. J. K. - I., Praha, V. (dále jen „Ing. J. K.“), celkem částku 7.378.000,- Kč, zahrnující DPH ve výši 1.178.000,- Kč, a to

od společnosti Elektro SMS na základě faktur

- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Otrokovicích, na částku 535.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 85.500,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Kunovicích, na částku 535.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 85.500,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW ve Znojmě, na částku 535.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 85.500,- Kč,

- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Soběslavi, na částku 535.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 85.500,- Kč,
- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Českých Budějovicích, na částku 535.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 85.500,- Kč,
- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v J. Hradci, na částku 535.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 85.500,- Kč,
- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW ve Strakoniciích, na částku 535.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 85.500,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci Hurá do Krumlova 2006, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci celostátní finále Porta, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,

a od podnikatele Ing. J. K. na základě faktur

- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW ve Strakoniciích, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,
- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v J. Hradci, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,
- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Č. Budějovicích, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,
- č. ..., ze dne 1. 7. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Soběslavi, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW ve Znojmě, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Kunovicích, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na festivalu Hurá do Krumlova, na částku 416.500,- Kč včetně 19 % DPH v částce 66.500,- Kč,
- č. ..., ze dne 3. 10. 2006, za prezentaci na akci AIR SHOW v Otrokovicích, na částku 357.000,- Kč včetně 19 % DPH v částce 57.000,- Kč,

dne 13. 11. 2006 ukončil svoji činnost ve společnosti O. - p., když převedl jednatelství a obchodní podíl v této společnosti na tzv. bílého koně - J. P., resp. jeho společnost - J. a. O., s. r. o., se sídlem Č.; tímto jednáním obviněný způsobil České republice, zastoupené Finančním ředitelstvím v Českých Budějovicích přesně nezjištěnou škodu převyšující 50.000,- Kč.

Za tento trestný čin byl obviněný J. P. odsouzen podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku bylo obviněnému uloženo, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradil škodu, kterou přečinem způsobil.

Krajský soud v Českých Budějovicích, který rozhodoval jako soud odvolací o odvolání obviněného J. P., rozhodl usnesením ze dne 22. 8. 2011, sp. zn. 3 To 100/2011, tak, že k odvolání obviněného podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil odkaz podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, kterým bylo obviněnému uloženo, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradil škodu, kterou přečinem způsobil. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2011, sp. zn. 3 To 100/2011, podal obviněný J. P. prostřednictvím obhájce JUDr. J. D. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V podrobnostech dovolatel uvedl, že v jeho případě je dán zásadní

nesoulad mezi soudem učiněnými zjištěními a jeho právními závěry. Společnost O. - p. neměla žádný obrat, nemohla být ani ze zákona, ani nemělo smysl, aby byla dobrovolným plátcem DPH, když podnikatelská činnost byla vedena pod druhou společností, a to 1. CK Production. Jestliže pro akce AIR SHOW a hudební festivaly byli získáni sponzoři s předpokládaným objemem finančních prostředků, musel dovolatel logicky společnost přihlásit k DPH. Není pravdou tvrzení nalézacího soudu, že finanční prostředky společnosti O. - p. byly vybírány i po převodu společnosti, neboť podklady k převodu byly podepsány a původním majitelům společnosti doručeny až po 15. 11. 2006. Nalézací soud poukázal i na skutečnost, že i když byl předán účet společnosti, nebylo na nabyvatele převedeno dispoziční právo k účtu. Nalézací soud si u banky neověřil, že podle platného předpisu dispoziční právo k účtu nepřevádí a na převodu se nepodílí převádějící subjekt, když jej převádí jedině nabyvatel společnosti. Nalézací soud dovodil úmysl dovolatele z převodu obchodních podílů na svědka J. P., kterého označil za bílého koně. Z provedených důkazů však vyplývá, že obchodní podíly byly převedeny na dvě společnosti, jejichž jednatelem byl P. Tento svědek nebyl slyšen v hlavním líčení, ani nebyl ve styku s dovolatelem či svědkem Š., ani s nikým jiným, kdo by působil ve společnosti O. - p. či 1. CK Production. Přitom výpověď P. v přípravném řízení je rozporuplná či přímo lživá. Dovolatel dále poukázal na zavádějící tvrzení nalézacího soudu o rozporu mezi výpovědí obviněného a svědka N. při předání účetnictví, ačkoliv podle dovolatele zde žádný rozpor není.

Tvrzení nalézacího soudu, že obviněný měl dostatek času podat daňové přiznání, což dovodil z faktu, že účetnictví pro druhou společnost dělala svědkyně Š. a že do odjezdu na Kanárské ostrovy mu zbývalo jeden a půl měsíce, je v rozporu s provedenými důkazy. Žádným důkazem nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že připravil podklady a přiznání k DPH měl podat jednatel nabyvatele. Nalézací soud zcela opomíjí, že na finanční úřad bylo podáno daňové přiznání za 4. čtvrtletí roku 2006, kdy obsah jeho položek odpovídá činnosti firmy za 3. čtvrtletí roku 2006 a daň je fakticky nulová, přitom se o daňové přiznání za 4. čtvrtletí nemohlo jednat, když společnost žádnou činnost nevyvíjela. Jedná se tedy o opožděné přiznání k DPH za 3. čtvrtletí roku 2006.

V provedeném řízení nebyl prokázán zákonný znak způsobené škody převyšující 50.000,- Kč, navíc dokazování nebylo vůbec prováděno a nalézací soud tak výši škody vůbec neprokazoval. Výrok rozsudku, že způsobil přesně nezjištěnou škodu převyšující 50.000,- Kč neodpovídá skutkovému stavu, neboť výše škody nebyla zjištěna ani minimální. Dovolatel nesouhlasí ani se závěry odvolacího soudu, který konstatoval, že finanční úřad dopočetl z příjmu společnosti DPH na 1.120.000,- Kč. Vypočtená daň je daňovým úřadem provedena podle pomůcek, pokud společnost nepředloží podklady. Jedná se o daň fiktivní a nelze ji pojímat jako průkaznou skutečnost, že skutečně vznikla škoda. Ani tvrzení odvolacího soudu, že příjmy ze stíhaného období firmy O. - p. byly použity na pořádání akcí na Kanárských ostrovech, nemá oporu v žádném z provedených důkazů.

Závěrem svého dovolání obviněný J. P. navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2011, sp. zn. 3 To 100/2011, a rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. 10 T 159/2010, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Českém Krumlově přikázal, aby předmětnou věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, již bylo dovolání obviněného J. P. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., Nejvyššímu soudu sdělila, že po seznámení s obsahem podání se k němu Nejvyšší státní zastupitelství nebude věcně vyjadřovat. Současně vyjádřila výslovný souhlas, aby Nejvyšší soud rozhodl za podmínek uvedených v ustanovení § 265r odst. 1 tr. ř. v neveřejném zasedání, a to i ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§

265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.). Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím tvrzený dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami.

Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné, přičemž důvody pro tento postup neshledal. S přihlédnutím k tomu Nejvyšší soud podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným částem rozhodnutí předcházející.

Obviněný J. P. uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69, ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo náleží Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 84/94, Sbírka nálezů a usnesení ÚS, sv. 3, č. 34, str. 257; dále srov. rozhodnutí pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učiní-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání, jako je tomu i v případě obviněného J. P. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo

rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Právě z těchto hledisek se Nejvyšší soud zabýval některými skutkovými otázkami a hodnocením důkazů jak ze strany nalézacího, tak i odvolacího soudu ve vztahu k právnímu posouzení jednání obviněného J. P..

Přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí pachatel, který ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb. Zkrácení je jakékoli jednání pachatele, v důsledku něhož je mu jako poplatníkovi (povinné osobě) v rozporu se zákonem vyměřena nižší daň, než jaká měla být vyměřena a zaplacená, nebo k vyměření této povinné platby vůbec nedojde. Při zkrácení daně jde zpravidla o zvláštní případ podvodu, jímž se v rozporu se zákonem ovlivňuje daňová povinnost určitého subjektu tak, že ten v rozporu se skutečností předstírá nižší rozsah této povinnosti nebo předstírá, že takovou povinnost vůbec nemá. Pachatel tedy příslušné výkazy či podklady pro stanovení uvedených povinných plateb zfalšuje, nepořídí, úmyslně zkreslí nebo nevede, aby tím dosáhl nižšího výpočtu daně nebo aby vůbec zatajil, že má určitou daňovou povinnost. Daň z přidané hodnoty lze zkrátit především úmyslným nesplněním zákonné povinnosti zaregistrovat se ve stanovených případech jako plátce této daně spolu s nepodáním daňového přiznání a následným nezaplacením daně, dále zatajením zdanitelných plnění, účelovým snižováním základu daně či neoprávněným uplatněním odpočtu daně. Pokud jde o větší rozsah zkrácení daně, nelze sice přímo použít vykládací pravidlo § 138 odst. 1 tr. zákoníku, ale vzhledem k tomu, že jiná hlediska než finanční zde nemají žádný význam, je třeba tento pojem vykládat tak, že jde nejméně o 50.000,- Kč. Nebyla-li daň vůbec přiznána nebo vyměřena, resp. byla-li zatajena samotná skutečnost, odůvodňující vznik daňové povinnosti, výše zkrácení se rovná celé výši této povinné platby, jež měla být přiznána, vyměřena a zaplacená. Vyjádřením finančních orgánů o výši zkrácení daně není soud vázán při posouzení, zda byla daň zkrácena ve větším rozsahu, a zda tedy jde o trestný čin (srov. k tomu i § 9 odst. 1 tr. ř.). Soud však není vázán ani pravomocným a vykonatelným rozhodnutím příslušného finančního orgánu o výši zkrácené daně, ale je povinen se jím zabývat a vypořádat se i s celým spisovým materiálem finančního orgánu postupem uvedeným v § 2 odst. 5, 6 tr. ř.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že zamítl jako nadbytečný důkazní návrh obhajoby na osobní výslech svědka J. P.. Výpověď svědka J. P. byla v hlavním líčení přečtena podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř., neboť tento svědek je delší dobu neznámého pobytu a pro soud je nedosažitelný. I z jiných minulých případů, z jiných trestních spisů, je soudu dobře známo, že zajistit účast této osoby (pokud právě není ve výkonu trestu odnětí svobody) je více než obtížné (srov. str. 12 rozsudku nalézacího soudu). Na straně 13 se nalézací soud zabýval účelovostí postupu obviněného a konstatuje, že obviněný J. P. a R. Š. převedli své obchodní podíly na dvě různé společnosti s ručením omezeným, kde figuruje J. P.. K výběru hotovosti a odčerpání finančních prostředků společnosti z jejího účtu v období od 13. 11. 2006 do 15. 11. 2006 (nalézací soud chybně uvádí rok 2010) nalézací soud poznamenává, že během těchto tří dnů je z účtu hotově vybrána, resp. na soukromé účty obviněného, jeho manželky, R. Š. či druhé jejich společnosti 1. CK Production, s. r. o., převedena částka téměř 3.000.000,- Kč. Tyto příkazy obviněný dával a výběry prováděl ve chvíli, kdy již nebyl jednatelem ani společníkem dané společnosti. Dispoziční právo k tomuto účtu nebylo na nového jednatele fakticky nikdy převedeno (srov. str. 13 rozsudku nalézacího soudu). Přitom k převodu obchodního podílu dochází poté, co po řadu let společnost nepodnikala prakticky nic, poté se zaregistruje jako dobrovolný plátce DPH, během tří měsíců vystaví faktury a zinkasuje finanční prostředky ve výši přes 7.000.000,- Kč, hned na to padne urychlené rozhodnutí k odjezdu do ciziny, nestihne se podat daňové přiznání k DPH. To má podle domluvy vyřešit nový vlastník, kterého obviněný ale vůbec nezná a „shodou okolností“ se ukáže, že to je klasický bílý kuň (srov. str. 14 rozsudku nalézacího soudu). K rozporuplným výpovědím nalézací soud uvádí následující. Zatímco obviněný tvrdí, že byl sepsán předávací protokol (pozn. týkající se předání účetnictví společnosti),

svědek N. toto popírá, k čemuž následně nalézací soud dodává, že pro rozhodnutí věci nakonec není ani podstatné, zda obviněný někomu účetní doklady předal či nikoliv. Tento závěr nalézací soud zopakoval s tím, že podle obviněného byl při předání účetnictví podepsán předávací protokol, což byl jeho požadavek, naopak svědek N. uvádí, že nic takového se nepodepisovalo, obviněný ani nic takového nechtěl. Muž přinesl pouze doklady od notáře, na základě toho mu on předal šanony. Dále nalézací soud podotkl, že něco jiného uvedl obviněný P. jako svědek v daňovém řízení před Finančním úřadem Praha Modřany a něco jiného pak v pozici obžalovaného před soudem. Zatímco na Finančním úřadě Praha Modřany dne 16. 8. 2007 tvrdil, že účetnictví předával on osobně muži ve věku kolem třiceti let v sídle společnosti Č. K., K., a zároveň převzal i platbu za převod obchodního podílu, dne 13. 11. 2006, v hlavním líčení uvedl něco úplně jiného. Tvrdil, že k předání účetnictví došlo prostřednictvím N. v kanceláři na K. ulici. On zmíněného neznámého muže vůbec neviděl a peníze za převod obchodního podílu nikdy nedostali (srov. str. 14 až 15 rozsudku nalézacího soudu).

Odvolací soud dovodil, že nalézací soud zákonným způsobem provedl všechny dostupné důkazy, které byly dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutková zjištění nalézacího soudu shledal odvolací soud správnými a dostatečnými (srov. str. 3 usnesení odvolacího soudu).

Nejvyšší soud skutková zjištění nalézacího soudu porovnal s předloženým spisovým materiálem, z něž vyplynuly tyto skutečnosti. Pokud se týká daňového přiznání k DPH za IV. čtvrtletí roku 2006, daňový subjekt jej podal dne 12. 2. 2007, a to až po výzvě správce daně dne 8. 2. 2007, ve kterém vykázal vysoká přijatá i uskutečněná daňová plnění (srov. č. l. 2 spisu). Daňový subjekt se správcem daně nespolečně pracoval a nárok na odpočet DPH, který O. - p. vykázala v daňovém přiznání k DPH za IV. kvartál 2006 nedoložil důkazními prostředky, jak byl k tomuto vyzván (srov. č. l. 5, 369 spisu). Svědek J. P. konstantě jak před správcem daně, tak při jednotlivých výsleších opakoval, že žádné doklady, tedy ani účetnictví od společnosti O. - p. nepřevzal, ani nepotvrdil, že by podpis na předávacím protokolu byl jeho, přičemž dále uváděl, že předávací protokol o převzetí účetních a ostatních dokladů nikdy nepodepsal (srov. č. l. 220 až 221, 373, 567, 571 spisu). Současně finančnímu orgánu sdělil, že podepsal jedno nulové daňové přiznání, aniž by věděl za jaké období, avšak nechtěl uvést komu (srov. č. l. 572 spisu). Podle smluv o převodu obchodního podílu tyto nabývají podle čl. IV. účinnosti dnem jejich podpisu, tj. uváděného 13. 11. 2006, přičemž toto datum je notářsky potvrzeno pouze v případě obviněného P. (srov. č. l. 230 až 233, 590 až 593 spisu). O tom, že s finančním účtem společnosti O. - p. bylo disponováno i po datu 13. 11. 2006, nasvědčují závěry finančního úřadu na č. l. 582 spisu. Obviněný u hlavního líčení vypověděl, že ve dnech 13. a 15. 11. byly provedeny převody peněz z účtu společnosti O. - p. na jeho účet nebo účet jeho manželky, a to z důvodu, že šlo o doplatky za akce (srov. č. l. 1205 spisu). Podle sdělení Finančního úřadu v Trhových Svinech obviněný P. nepožadoval prodloužení lhůty k podání předmětného daňového přiznání (srov. č. l. 682 spisu). Obviněný J. P. před Finančním úřadem v Praze - Modřanech dne 16. 8. 2007 vypověděl, že „k faktickému předání dokladů došlo ve společnosti O. - p., K., po podpisu a převodu společenského podílu jednomu ze zprostředkovatelů odkupu společnosti ... komu jsem materiály předal nejsem schopen říci, určitě to nebyl nový jednatel ... doklady jsem předkládal pánovi kolem 30ti let“ (srov. č. l. 543 spisu). U hlavního líčení potom vypovídal, že trval na předávacím protokolu o převzetí účetnictví, ale přímo u předávání dokladů nebyl, neboť již s panem Š. odjeli. Rozpor s tím, co uváděl na finančním úřadě nedokázal vysvětlit (srov. č. l. 1208 spisu). Svědek M. N. u hlavního líčení uvedl, že po domluvě s obviněným P. předával „nějaké papíry někomu dalšímu“, šanony předával pánovi, který si měl pro ně přijet. Tento člověk mu předal nějaké listiny od notáře a svědek M. N. mu vydal šanony, avšak vzájemně si nic nepodepisovali, navíc jmenovaný svědek neměl žádný pokyn, aby mu osoba, která si přijela pro šanony, podepsala předávací protokol (srov. č. l. 1226 spisu). Svědek věděl, že poslední šanon není finančně uzavřen, a proto „měl chtít po tom pánovi nějaký ten papír“ (srov. č. l. 1227 spisu).

Pokud se týká námitek dovolatele o výběru finančních prostředků z účtu společnosti O. - p. i po převodu společnosti na nového vlastníka, neprovedeném výsledku svědka J. P. u hlavního líčení, daňovém přiznání za 4. čtvrtletí roku 2006, které dovolatel považuje za daňové přiznání za 3. čtvrtletí téhož roku, a rozporu mezi jeho výpovědí a výpovědí svědka N. ohledně podpisu předávacího protokolu účetnictví, Nejvyšší soud předesílá, že se jedná o skutkové námitky, které samy o sobě nelze učinit předmětem dovolacího důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž je třeba v té souvislosti uvést, že jsou v zásadě vyvraceny skutkovými zjištěními zejména nalézacího soudu, která jsou v souladu se spisovým materiálem, na který bylo shora konkrétně poukázáno. Podle Nejvyššího soudu výběr finančních prostředků z účtu společnosti O. - p. obviněným J. P. nemá podstatný význam pro uvedené právní posouzení jeho jednání, poněvadž je stíhán pro zkrácení daně (viz skutkový popis ve výroku o vině), nikoli pro vybrání zmíněných finančních prostředků z účtu společnosti O. - p., a pokud o něm nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku hovořil, bylo to jen na dokreslení celkového způsobu provedení celé trestné činnosti, zejména skutečnosti, že i po převodu obchodních podílů činil uvedené úkony ve vztahu ke společnosti O. - p. stále obviněný J. P.. Z těchto hledisek není důvodná ani námitka, že podle platného předpisu dispoziční právo k účtu nepřevádí a na převodu se nepodílí převádějící subjekt, když jej převádí jedině nabyvatel společnosti. Navíc v rozsudku nalézacího soudu se tato skutečnost jen obecně konstatuje a neklade se obviněnému za vinu, že by to měl být on, kdo měl převést dispoziční právo k účtu (srov. str. 13 rozsudku nalézacího soudu). Nalézací soud také podrobně vysvětluje na stranách 12 až 13 svého rozsudku z jakých důvodů neprovedl výslech jmenovaného svědka J. P.. Navíc Nejvyšší soud v jeho výpovědích, pokud jde o podstatné okolnosti případu a skutečnosti významné z hlediska posouzení jednání dovolatele jako přečinu podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku, neshledal žádných nesrovnalostí. Nejvyšší soud považuje obhajobu obviněného spočívající v tom, že daňové přiznání za IV. kvartál je vlastně daňovým přiznáním za III. kvartál vyvrácenou zjištěními, podle nichž daňového přiznání k DPH za IV. čtvrtletí roku 2006 bylo podáno až po výzvě správce daně, přičemž daňový subjekt poté se správcem daně nespolečně pracoval, a nárok na odpočet DPH, který společnost O. - p. vykazovala, nedoložil důkazními prostředky, ač k tomuto byl vyzván. Přestože obviněný J. P. uváděl, že trval na předávacím protokolu o převzetí účetnictví, oba údajní účastníci předání účetnictví, tj. svědci M. N. a J. P., shodně potvrdili, že k podpisu předávacího protokolu nedošlo, kdy navíc svědek P. opakovaně uváděl, že ani k žádnému předání účetnictví nedošlo a podpis na předávacím protokole není jeho, což není v rozporu se svědeckou výpovědí N., který uvedl, že po domluvě s obviněným P. předával „nějaké papíry někomu dalšímu“, šanony předával pánovi, který si měl pro ně přijet. Tento člověk mu předal nějaké listiny od notáře a svědek M. N. mu vydal šanony, avšak vzájemně si nic nepodepisovali (srov. č. 1. 1226 spisu), z čehož rozhodně nevyplývá, že by se mělo jednat o J. P..

V neposlední řadě dovolatel uplatnil právně relevantní námitku, podle níž v provedeném řízení nebyl prokázán zákonný znak způsobené škody převyšující 50.000,- Kč. Výrok rozsudku, podle nějž obviněný J. P. způsobil přesně nezjištěnou škodu převyšující 50.000,- Kč, neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu, neboť výše škody nebyla prokázána, a to ani minimální. Dovolatel nesouhlasí ani se závěry odvolacího soudu, který konstatoval, že finanční úřad dopočetl z příjmů společnosti DPH na 1.120.000,- Kč.

Z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu vyplývá následující. Při respektování zásady in dubio pro reo lze na základě výpisu z účtu společnosti vzít za prokázané, že jisté nákladové platby, které snižují povinnost odvodu DPH, skutečně proběhly. Výše odpočtu DPH na vstupu z těchto „průkazných“ plateb je však mnohonásobně nižší, než na druhé straně jasně daná povinnost odvodu DPH na výstupu. Zatímco prokázané příjmy činili cca 7,4 milionu Kč, na druhé straně tyto částečně průkazné výdaje nedosahují ani částky 3 miliony Kč, a to ještě s velkými výhradami. Je průkazné, že společnosti O. - p. by vůči státu vznikla povinnost odvést DPH v částce sice nižší, než se uvádí v obžalobě (tj. 1.178.000,- Kč), avšak i tak by se s valnou mírou pravděpodobnosti jednalo o částku převyšující 500.000,- Kč. Taková částka by odpovídala právní kvalifikaci činu, jak byla uvedena v

obžalobě - § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona (pozn. zák. č. [140/1961](#) Sb. ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zák.“). Podle názoru soudu však nelze na základě dostupných a v hlavním líčení provedených důkazů ani tento závěr činit s dostatečnou jistotou. Nelze bezpečně vyloučit, že výdaje související s pořádáním leteckých dnů a festivalů, včetně výdajů hrazených hotově, byly opravdu relativně vysoké a tím pádem v případě řádného podání daňového přiznání k DPH mohla být daňová povinnost snížena o podstatné částky daně na vstupu. V pochybnostech proto bylo rozhodnuto ve prospěch obviněného (in dubio pro reo) [srov. str. 16 až 17 rozsudku nalézacího soudu]. Na straně 17 nalézací soud k tomu ještě dodal, že výše reálně vzniklé daňové povinnosti nebyla přesně zjištěna. Na základě provedení dokazování lze však s jistotou konstatovat, že pokud by obviněný splnil všechny své povinnosti týkající se vedení účetnictví a podání daňového přiznání, vznikla by jeho společnosti povinnost odvést DPH ve výši přesahující 50.000,- Kč. Na straně 19 rozsudku nalézací soud pak zase uvedl, že je velmi pravděpodobné, že výše způsobené škody přesáhla hranici 50.000,- Kč (větší rozsah).

Odvolací soud k rozhodnutí nalézacího soudu poznamenal, že tento vycházel z posudku finančního úřadu, který dopočítal, že příjmy společnosti činily nejméně 5.900.000,- Kč, z toho 19% DPH je 1.120.000,- Kč. Z těchto dokladů také vycházel nalézací soud, kdy dovodil, že obviněný J. P. snížil svou daňovou povinnost minimálně o 50.000,- Kč. Je také zřejmé, že obvinění použili peníze, které byly ve firmě O. - p. na pořádání akcí na Kanárských ostrovech. Za těchto okolností měl odvolací soud za to, že nalézací soud celkem správně vyhodnotil jednání obviněného a správně ho uznal vinným přečinem podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku (srov. str. 4 usnesení odvolacího soudu). Současně však v rozporu s tím k odůvodnění výroku o zrušení povinnosti obviněného zaplatit ve zkušební době náhradu škody, kterou přečinem způsobil, odvolací soud uvedl, že „není naprosto zřejmé, zda škoda činí opravdu 1.120.000,- Kč nebo to, co uvádí okresní soud, tedy minimálně částku přesahující 50.000,- Kč“ (viz odůvodnění usnesení na str. 4 i. f.).

Podle odborného vyjádření Finančního ředitelství v Českých Budějovicích za zdaňovací období 3. čtvrtletí daňový subjekt O. - p. daňové přiznání nepodal, a tudíž daňovou povinnost tvoří pouze součet jednotlivých částek daně z přidané hodnoty vyplývajících z daňových dokladů za uskutečněná daňová plnění, která činí 1.178.000,- Kč. O tuto částku daňový subjekt snížil svou daňovou povinnost (srov. č. l. 1132 až 1136 spisu).

Nejvyšší soud rozhodně nemůže souhlasit s názorem jak nalézacího, tak odvolacího soudu, pokud se týká určení rozsahu zkrácení daně. Je naprosto nepřijatelné, aby obviněný byl uznán vinným skutkem, podle něž měl způsobit „přesně nezjištěnou škodu převyšující 50.000,- Kč“, jestliže současně v odůvodnění takového neurčitěho výroku nalézací soud uvádí rozporuplná zjištění, a to, že se „s valnou mírou pravděpodobnosti jednalo o částku převyšující 500.000,- Kč“, dále že „je velmi pravděpodobné, že výše způsobené škody přesáhla hranici 50.000,- Kč (větší rozsah)“, navíc s tvrzením, že „výše reálně vzniklé daňové povinnosti nebyla přesně zjištěna“. Soud nemůže činit pravděpodobné závěry, ale musí učinit jednoznačné rozhodnutí o rozsahu zkrácení daně, odpovídající provedeným důkazům, kdy musí vždy konkrétně na základě provedených důkazů bez důvodných pochybností zjistit alespoň minimální rozsah zkrácení daně a tento vyčíslit ve výroku rozsudku. Takovému zákonem požadovanému určitému výroku musí pak odpovídat i odůvodnění, v němž musí soud stručně, ale přesvědčivě vyložit, které skutečnosti vzal z hlediska rozsahu zkrácení daně za prokázané, o které důkazy taková skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů (srov. § 125 odst. 1 tr. ř.).

Nejvyšší k těmto obecně uvedeným úvahám považuje za nutné zdůraznit, že podle odůvodnění rozsudku nalézacího soudu je na jednu stranu průkazné, že společnosti O. - p. by vůči státu vznikla povinnost odvést DPH v částce sice nižší, než se uvádí v obžalobě (tj. 1.178.000,- Kč), avšak i tak by se s valnou mírou pravděpodobnosti jednalo o částku převyšující 500.000,- Kč a taková částka by odpovídala právní kvalifikaci činu podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák., na druhou stranu

však, aniž by konkrétně poukázal na jednotlivé provedené důkazy z hlediska rozsahu zkrácení daně, nalézací soud současně uvedl, že nelze bezpečně vyloučit, že výdaje související s pořádáním leteckých dnů a festivalů, včetně výdajů hrazených hotově, byly opravdu relativně vysoké a tím pádem v případě řádného podání daňového přiznání k DPH mohla být daňová povinnost snížena o podstatné částky daně na vstupu, a proto bylo v pochybnostech rozhodnuto ve prospěch obviněného (in dubio pro reo), a proto byl uznán vinným zkrácením DPH s přesně nezjištěnou škodou ve výši přesahující 50.000,- Kč, přičemž však současně dále v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že je velmi pravděpodobné, že výše způsobené škody přesáhla hranici 50.000,- Kč. Neakceptovatelné je také vyjádření odvolacího soudu o tom, že „nalézací soud celkem správně vyhodnotil jednání obviněného“ za současného konstatování, že „není naprosto zřejmé, zda škoda činí opravdu 1.120.000,- Kč nebo to, co uvádí okresní soud, tedy minimálně částku přesahující 50.000,- Kč“.

Způsob jakým soudy postupovaly při určování většího rozsahu zkrácení daně je v rozporu s ustanovením § 89 odst. 1 písm. e) tr. ř., podle nějž v trestním stíhání je v nezbytném rozsahu třeba dokazovat zejména podstatné okolnosti umožňující stanovení následku a výše škody způsobené trestným činem. Pokud jde o větší rozsah zkrácení daně, nelze sice přímo použít vykládací pravidlo uvedené v § 138 odst. 1, ale vzhledem k tomu, že jiná hlediska než finanční zde nemají žádný význam, je třeba tento pojem vykládat tak, že jde nejméně o 50 000 Kč (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2001, sp. zn. 5 Tz 101/2001, publikovaný pod č. 20/2002-I. Sb. rozh. tr.). Větší rozsah zkrácení daně má zásadní význam pro právní posouzení stíhaného skutku jako přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku (k tomu srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2001, sp. zn. 4 Tz 171/2001, publikovaný pod č. T 264 ve sv. 10/2001 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). Pro rozsudek platí bezvýjimečný požadavek přesnosti vyjadřování, bezvadné úpravy formální i obsahové a jasnost a jednoznačnost skutkového vyjádření naplnění jednotlivých znaků předmětného trestného činu. Odůvodnění výroku o vině musí být výrazem naprosto jednoznačného, důvodné pochybnosti nevzbuzujícího závěru, že se právě obviněný dopustil skutku uvedeného ve výroku rozsudku, že tento skutek vykazuje znaky některého trestného činu uvedeného ve zvláštní části tr. zákoníku ve spojení se znaky části obecné. Těmto požadavkům jak nalézací, tak i odvolací soud, zejména pokud jde o stanovení rozsahu zkrácení daně ve smyslu § 240 odst. 1 tr. zákoníku nevyhověly. Tím zároveň Nejvyšší soud nechce říci, že při určitých pochybnostech o rozsahu zkrácení daně by nebylo možno použít pravidlo in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného), ale při použití tohoto pravidla vyplývajícího ze zásady presumpce nevinny (§ 2 odst. 2 tr. ř.) je třeba na základě provedených důkazů a jejich náležitého zhodnocení dospět k jednoznačnému a pochybnosti nevzbuzujícímu závěru o minimálním větším rozsahu zkrácení daně ve smyslu § 240 odst. 1 tr. zák., a to nikoli použitou hranicí 50.000,- Kč, ale konkrétně prokázanou minimální finanční částkou. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, podle které, jestliže není možné určit přesný rozsah zkrácení daně, musí se zjistit alespoň minimální rozsah takového zkrácení, přičemž tento závěr se musí opírat o provedené důkazy stejně jako každá jiná okolnost.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud po přezkoumání rozhodnutí obou soudů nižších stupňů i obsahu spisu shledal, že je naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném hmotně právním posouzení skutku posouzeného jako přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku, a proto k důvodně podanému dovolání podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. 10 T 159/2010, a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2011, sp. zn. 3 To 100/2011, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Českém Krumlově přikázal, aby věc obviněného J. P. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k

charakteru vytknutých vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání, přičemž pokud jde o přikázání věci obviněného J. P. k dalšímu projednání nalézacímu soudu, byl Nejvyšší soud veden především tím, že podstata pochybení má svůj původ již v řízení vedeném před tímto soudem, neboť tento soud náležitě neurčil rozsah zkrácení daně, dostatečně v tomto směru nevyhodnotil opatřené a provedené důkazy a v návaznosti na to se ani v odůvodnění svého rozsudku v potřebném rozsahu nevypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi pro právní kvalifikaci jednání obviněného jako přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku, zejména pokud jde o naplnění znaku „většího rozsahu zkrácení daně“.

V novém řízení se Okresní soud v Českém Krumlově bude především zabývat shora vytknutým pochybením, týkajícím se určení rozsahu zkrácení daně obviněným J. P.. Přitom se nalézací soud především zaměří na prokázání, zda skutečně jednáním obviněného J. P. byl naplněn znak zkrácení daně ve „větším rozsahu“. V tomto směru především vyhodnotí již opakovaně zmíněná vyjádření příslušných finančních úřadů, zejména Finančního úřadu v Českém Krumlově a Finančního úřadu v Trhových Svinech, přičemž není vyloučeno ani posouzení rozhodných skutečností znaleckým posudkem. Z tohoto hlediska je třeba především náležitě zhodnotit i doklady založené na č. l. 615-675, 992-1001, z kterých vyplývá, že organizaci leteckých dnů měla na starosti v první řadě druhá ze společností, a to 1. CK Production, s. r. o., a také výpisy z účtu společnosti O. - p. a 1. CK Production, s. r. o. Teprve po jejich náležitém zhodnocení a příp. doplnění dokazování o důkazy další jejichž potřeba se v průběhu dalšího řízení ukáže, bude možno znovu ve věci rozhodnout.

Podle § 265s odst. 1 tr. ř. je nalézací soud vázán shora uvedenými právními názory, které vyslovil v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud, a je povinen provést úkony, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil. V této souvislosti považuje Nejvyšší soud za nutné připomenout, že vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno jen v důsledku dovolání podaného obviněným, a to samozřejmě v jeho prospěch, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (§ 265s odst. 2 tr. ř.).

Závěrem je nutno také zdůraznit, že při odůvodňování rozsudku je třeba postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., které stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákona v otázce viny a trestu. Podobně také z případného navazujícího rozhodnutí odvolacího soudu musí být zřejmé, jak se v případě podání odvolání soud druhého stupně vypořádal s námitkami uplatněnými obviněným, popř. i dalšími odvolateli v odůvodnění odvolání a jaké závěry z toho vyvodil ve vztahu k napadeným výrokům rozsudku soudu prvního stupně. Těmto požadavkům obě rozhodnutí soudů nižších stupňů zatím zcela nevyhověla, a proto je třeba, aby i z tohoto hlediska byla v dalším řízení zjednána náprava.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)